

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M.V.E. H. K., s. r. o.**, zast. Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem, se sídlem v Hradci Králové 3, Komenského 241, proti žalovanému: **Městský úřad Dvůr Králové nad Labem**, se sídlem Dvůr Králové nad Labem, nám. T. G. Masaryka 38, **za účasti:** P. L. s. p., a E. S., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 7. 2005, č. j. 30 Ca 13/2005 – 39,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 7. 2005, č. j. 30 Ca 13/2005 – 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce MVE Hradec Králové žalobou označenou jako žaloba proti nečinnosti namítal nečinnost Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, kterou spatřoval v tom, že žalovaný nezhájil řízení o odstranění stavby M.V.E. S. na levém břehu řeky L. na ř. km. x, v k. ú. S. u K.. Uvedl, že je vlastníkem a provozovatelem M.V.E. S. II. (pravý břeh řeky L., ř. km.), na kterém je využíván energetický potenciál vody vzduté stejným jezem, který je využíván M.V.E. S.. Za tím účelem požádal o vydání povolení k nakládání s vodami, které mu bylo uděleno (rozhodnutím Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 25. 3. 2003, č. j. 779/03 ŽT – CHL). Vzhledem ke skutečnosti, že stavba M.V.E. S. I. fyzicky vznikla v době, kdy již byla provozovna M.V.E. S., je právo žalobce využívat vodu z nadjezí omezeno prioritním právem odběru vodu svědčícím provozovateli M.V.E. S.. Žalobce dále uvedl, že návrhem na zahájení řízení o odstranění stavby M.V.E. S. ze dne 8. 4. 2004, se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce obrátil na žalovaný správní orgán a předpokládal, že stejně jako v případě návrhu provozovatele M.V.E. S. na odstranění stavby M.V.E. S. II. (řízení bylo správním orgánem zastaveno a tento výrok byl také potvrzen rozhodnutím

Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2004, č. j. 30 Ca 91/2003 – 26), bude zahájeno řádné řízení o odstranění stavby, ve kterém dojde k přezkoumání argumentace žalobce. K překvapení žalobce však správní orgán zvolil jiný postup a formou sdělení (téměř po roce od podání podnětu a po žádosti žalobce adresované Krajskému úřadu v Hradci Králové o rozhodnutí ve věci podle § 50 správního řádu) oznámil žalobci, že řízení o odstranění stavby zahájeno nebude, neboť podle názoru žalovaného lze dohledat pravomocné stavební, a zejména kolaudační rozhodnutí týkající se M.V.E. S.. S tímto názorem žalobce nesouhlasí, zastává názor, že v daném případě jsou dány podmínky pro zahájení řízení o odstranění stavby podle § 88 zákona č. 50/1976 Sb., a že je tak dána i povinnost správního orgánu zahájit odpovídající řízení. V bodu III. žaloby žalobce uvedl, z jakých důvodů je dotčen na svých právech a v bodě IV. poukazoval na důvody svědčící odstranění stavby. Tento důvod spatřoval žalobce především tom, že listinu označenou jako stavební povolení vydané Okresním úřadem v Trutnově dne 13. 8. 1990 po č. j. ŽP/787a-90/Či/Vod235, je nutno považovat za akt, který nemůže zakládat práva a povinnosti. Namíтал konkrétně, že stavební povolení není nikomu adresováno, neobsahuje určení, co se může stavět a neurčuje ani, jaké lokality se týká. Ve spise nejsou ani doručenkы, které by prokazovaly, že stavební povolení bylo doručeno všem účastníkům řízení, tudíž nikdy nemohlo nabýt právní moci a nemohlo se stát ani vykonatelným. Podle názoru žalobce pak je nicotné i kolaudační rozhodnutí ze dne 3. 7. 1991. Žalobce tedy dovozoval, že je nutno uzavřít, že předmětná M.V.E. je nezkolaudovaná černou stavbou a užívání nezkolaudované stavby mělo být sankcionováno. Žalobce pak dále citoval ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) a § 106 odst. 3 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb. a konstatoval, že platí, že je-li orgán veřejné moci oprávněn činit určité kroky, pak je zároveň povinen takové kroky činit. Uvedl, že již ze samotné dikce zákona plyne povinnost stavebního úřadu nařídít odstranění sazby, resp. uložit pokutu za užívání stavby bez kolaudačního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že správní orgán vůbec nezahájil řízení, nemohla začít běžet ani lhůta pro vydání rozhodnutí. Lhůta pro zahájení řízení zákonem stanovena není. Posledním úkonem, který žalovaný vůči žalobci v této věci učinil, je sdělení ze dne 4. 3. 2005, ze kterého je zřejmé, že žalovaný řízení o odstranění stavby nehodlá zahájit. Lhůta pro podání žaloby je tedy zachována. Navrhoval, aby byl vydán rozsudek, podle něhož bude žalovaný povinen zahájit řízení o odstranění stavby M.V.E. S. v k. ú. S. u K. na levém břehu řeky L. v ř. km. x a vydat ve věci rozhodnutí, a to ve lhůtě 1 měsíce. Dále navrhoval, aby byl žalovaný uznán povinným zahájit řízení o udělení pokuty podle § 106 odst. 3 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb. s provozovatelem MVE Stanovice panem Emilem Senetou a vydal ve věci rozhodnutí, a to ve lhůtě 1 měsíce. Dále žádal náhradu nákladů řízení.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 28. 7. 2005, č. j. 30 Ca 13/2005 – 39, rozhodl tak, že I. věc žaloby na nečinnost v řízení o udělení pokuty podle § 106 odst. 3 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu v platném znění, které nebylo zahájeno s provozovatelem M.V.E. S. s panem E. S., se vylučuje k samostatnému projednání. Pod bodem II. rozsudku vyslovil, že žaloba, aby Krajský soud v Hradci Králové uložil žalovanému zahájit řízení o odstranění stavby M.V.E. S. v k. ú. S. u K. na levém břehu řeky L. v ř. km. x a vydat rozhodnutí ve věci samé ve lhůtě jednoho měsíce se zamítá. Pod bodem III. rozsudku rozhodl tak, že účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí soud uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.). Dále uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobce o tom, že stavební povolení a na něj navazující kolaudační rozhodnutí jsou paakty a obsáhle odůvodňoval z jakých důvodů. Konstatoval rovněž, že uplynuly všechny lhůty pro případné využití opravných prostředků (obnova řízení, přezkoumání

rozhodnutí mimo odvolací řízení), takže žalovaný v rozsudku uvedená rozhodnutí přezkoumávat nemůže. Krajský soud proto uzavřel svůj přezkum se závěrem, že žádný z žalobních důvodů neshledal důvodným, a proto mu nezbylo než žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“), a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že trvá na svém názoru, že listina (rozhodnutí Okresního úřadu v Trutnově ze dne 13. 8. 1990) není pravomocným rozhodnutím orgánu veřejné moci, trpí nicotností (je paaktem), a že ve spise nejsou důkazy, které by prokazovaly doručení této listiny všem účastníkům. Nesouhlasil ani s názorem, že správní orgán nebyl příslušný k posouzení nicotnosti citované listiny. Vyslovil přesvědčení, že určitost správního rozhodnutí je třeba posuzovat zcela izolovaně, tj. nelze dovozovat podstatné náležitosti rozhodnutí z dalších listin založených v dotčeném spise správního orgánu. Takový postup lze akceptovat pouze při posuzování doručení rozhodnutí, nikoliv však při určování objektu rozhodnutí při určování adresáta rozhodnutí. Dále uvedl, že stavební povolení je nepochybně individuálním správním aktem. Jako takové musí splňovat určité náležitosti, aby o něm mohlo být jako o správním aktu hovořeno. Tvrdil, že adresát rozhodnutí neexistuje, resp. není určitý. Stejně tak musí být specifikován předmět rozhodnutí, který nesmí být možné zaměnit za jiný objekt. Přitom v listině není uveden ani název existujícího katastrálního území, natož konkrétní stavební pozemek (pozemky) a stavba jako taková. Upozornil dále na to, že skuteností, která již sama o sobě zakládá nicotnost stavebního povolení, je i to, že rozhodnutí ze dne 13. 8. 1990 mělo být vydáno Okresním úřadem v Trutnově, ačkoliv v té době dosud rozhodoval Okresní národní výbor v Trutnově. Okresní úřady byly zřízeny až zákonem 425/1990, který nabyl účinnosti dne 24. 11. 1990. Pokud se týká doručování, pak ze spisu žádným způsobem nevyplývá, že by bylo rozhodnutí doručeno všem účastníkům řízení. Naopak lze dovodit, že účastníkem řízení nebyl ani správce povodí. Touto otázkou se však krajský soud nezabýval a jeho rozsudek je v tomto směru nepřezkoumatelný. Stěžovatel se dále vyjadřoval k názoru, že správní orgán není oprávněn v rámci probíhajícího řízení posoudit jako otázku předběžnou, zda tu je či není pravomocné rozhodnutí opravňující stavebníka realizovat stavbu. V této souvislosti odkázal na ustanovení § 40 správního řádu, který takovou možnost výslovně připouští. S názorem krajského soudu může stěžovatel souhlasit jedině tehdy, pokud by se týkal rozhodnutí správního orgánu, které by obsahovalo výrok o nicotnosti správního aktu. To však není případ, který je předmětem žaloby. Stěžovatel shrnul, že správní orgán je příslušný k tomu, aby jako otázku předběžnou posoudil, zda zde je pravomocné rozhodnutí orgánu veřejné moci (stavební povolení), když shora citovaná listina takovým rozhodnutím není a ani být nemůže, když je vydána v době rozhodnutí neexistujícím subjektem a dále když je neadresná a ani její předmět není dostatečně určen. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Ke kasační stížnosti podal vyjádření Emil Seneta, který uvedl, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou a soud nemůže přezkoumávat správní rozhodnutí nad rámec žalobcem žalobě vymezený a nemůže ani z vlastní iniciativy projev žalobce nahradit a sám na jeho místě vyhledávat možné další vady napadeného aktu, když v podané žalobě žalobce namítal, že vydané stavební povolení z 3. 8. 1990 je paaktem, v důsledku čehož je na ně třeba pohlížet jako kdyby neexistovalo. V této souvislosti poukázal

na konstantní judikaturu. Dále uvedl, že podle jeho názoru je napadený rozsudek správný a jeho odůvodnění vychází ze skutečně zjištěného stavu věci. Soud vycházel z dokumentace, která se k dané věci váže a podle této není pochybností, že stavební povolení bylo vydané řádně v souladu s tehdy platnými právními předpisy a nabylo právní moci. Totéž se dá říci i o kolaudačním rozhodnutí. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Postupoval však i podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., podle něhož je Nejvyšší správní soud sice vázán důvody kasační stížnosti, to však neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c/), nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodu rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, byť převážně z jiných důvodů než je vytýkáno stěžovatelem. Nejvyšší správní soud již na tomto místě uvádí, že podle dosavadní judikatury se za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. považuje zejména rozhodnutí postrádající zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno, či jak bylo o věci rozhodnuto, rozhodnutí zkoumající správní úkon z jiných než žalobních důvodů, rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí neobsahující vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné... (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 131).

Podle výroku II. napadeného rozsudku krajský soud rozhodl tak, že zamítl žalobu žalobce, která navrhovala, aby tento soud uložil žalovanému zahájit řízení o odstranění stavby M.V.E. S. v k. ú. S. u K. na levém břehu L. v ř. km. x a vydat rozhodnutí ve věci samé ve lhůtě jednoho měsíce. Obsah tohoto rozsudečného výroku tedy nasvědčuje tomu, že soud rozhodoval o žalobě proti nečinnosti, avšak odůvodnění rozsudku tomu nenasvědčuje.

Především je nutno konstatovat, že ochrana proti nečinnosti správního orgánu je upravena v dílu druhém s. ř. s. Podle ustanovení § 79 odst. 1 ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém

obsahu nebo jiný právní důsledek. Podle odst. 2 téhož ustanovení žalovaný je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Podle ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon. Podle § 80 odst. 2 zmeškání lhůty nelze prominout. Podle ustanovení § 80 odst. 3 žaloba proti obecných náležitostí podání musí obsahovat a) označení věci, v níž se žalobce ochrany kromě nečinnosti domáhá, b) vylíčení rozhodujících skutečností, c) označení důkazů jichž se žalobce dovolává, d) návrh výroku rozsudku. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Podle odst. 2 téhož ustanovení je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Podle § 81 odst. 3 soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Podle databáze judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2006, č. j. 30 Ca 251/2005 – 34), z ustanovení § 79 odst. 1 a § 81 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že žalobce se může domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu podle části 3 hlavy II., dílu 2 s. ř. s. pouze tehdy, kdy je řízení již zahájeno, neboť může uložit správnímu orgánu povinnost jen vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, nikoliv zahájit řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu 2 Ans 4/2004 – 116, žalobou na nečinnost podle § 79 a následujících s. ř. s. se lze domáhat toliko toho, aby soud uložil správnímu orgánu, který je nečinný, povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení a stanovit k tomu přiměřenou lhůtu. Není tak možné požadovat vydání procesního rozhodnutí (zde: rozhodnutí o přerušení správního řízení podle § 29 odst. 1 správního řádu). Stejně tak není možné požadovat, aby soud uložil správnímu orgánu pouze povinnost pokračovat v řízení s tím, že bude záležet na správním orgánu, zda řízení přeruší, nebo zda rozhodne ve věci samé. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu 1 Ans 1/2003 – 50 ze dne 26. 2. 2004, žalobou na nečinnost se lze domáhat ochrany u soudu jen tehdy, pokud je správní orgán nečinný k vydání rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno, zrušeno, nebo závazně určeno právo nebo povinnost žalobce. Jestliže úkon správního orgánu nemůže zasáhnout do práv a povinností žalobce (není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s.), není v pravomoci soudu poskytovat ve správním soudnictví ochranu proti správnímu orgánu, který je s provedením takového úkonu v prodlení; nemůže proto rozhodnout o povinnosti správního orgánu úkon provést. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2004, č. j. 7 Afs 33/2003 – 80, v řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu není soud oprávněn zavázat správní orgán k vydání rozhodnutí o určitém obsahu, tj. určit, jak konkrétně má být správní orgán činný. Formální náležitosti již vydaných rozhodnutí soud v tomto řízení rovněž neposuzuje.

Ustanovení § 79 předpokládá nečinnost správního orgánu pouze ve vztahu k věcnému rozhodnutí. Osvědčení nemá povahu aktu aplikace práva – má informační povahu o skutečnostech v něm uvedených (s průkazní mocí dokládá určitou nespornou skutečnost). V obou případech je však předpokladem žaloby, že správní orgán má povinnost rozhodnutí či osvědčení vydat. Nutno rovněž zdůraznit, že v řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu nelze posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí.

V této věci však krajský soud takto nepostupoval. Především v odůvodnění rozsudku uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části 3

hlavy 2 dílu prvního. Uvedené konstatování vzbuzuje mírně řečeno rozpaky, neboť řízení o žalobě proti nečinnosti, jimiž se žalobci domáhají vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení, již z logiky věci existenci rozhodnutí správního orgánu zřejmě nepředpokládá. Ochrana proti nečinnosti správních orgánů je upraveno v dílu 2. části 3 s. ř. s., takže je otázkou, jak soud v dané věci vlastně postupoval. Rovněž závěr odůvodnění rozsudku spočívající v tvrzení, že žalobní důvody nebyly důvodné, odpovídá spíše řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, nikoliv řízení o žalobě proti nečinnosti, neboť v takovémto řízení lze spíše očekávat závěr v tom smyslu, zda žaloba byla důvodná či nikoliv, ovšem ve spojení s tím, zda byl shledán žalovaný správní orgán povinným vydat rozhodnutí ve věci samé či osvědčení, či nikoliv. Celé odůvodnění rozsudku (jinak logicky zformulované) se však zabývá nikoliv posouzením splněním podmínek uvedených v ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. a následujících, ale tím, zda stavební povolení ze dne 13. 8. 1990 a na ně navazující kolaudační rozhodnutí ze dne 3. 7. 1991 bylo nebo nebylo nicotné. Krajský soud dokonce v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že není pochyb o tom, komu byla předmětná stavba povolena, včetně jejího užívání, že byla povolena státnímu statku S. s. p., a to vzdor formálním nedostatkům v označení tohoto podniku na stavebním povolení ze dne 13. 8. 1990 či kolaudačního rozhodnutí ze dne 3. 7. 1991. Odůvodnění rozsudku vyznívá tedy tak, jako kdyby předmětem přezkumného soudního řízení byla ona rozhodnutí vydaná v letech 1990 a 1991, případně jako by bylo předmětem přezkumného řízení rozhodnutí ve věci odstranění stavby (viz. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2004, č. j. 30 Ca 91/2003 – 26, založený na čl. 24 spisu, jehož předmětem však bylo posouzení postupu žalovaného v řízení o odstranění stavby). Na toto odůvodnění pak reaguje kasační stížnost, jejíž podstatu tvoří námitky proti závěru krajského soudu o tom, že stavební povolení není nicotné.

Z výše uvedeného plyne, že řízení se ubíralo zcela jiným směrem než mělo a že odůvodnění napadeného rozsudku neodpovídá jeho výroku pod bodem II.

Na základě podané žaloby, která nesla označení jako žaloba proti nečinnosti správního orgánu, bylo třeba především posoudit, zda v tomto případě bylo možno správnímu orgánu uložit zahájení řízení o odstranění stavby. Toto správní řízení dosud zahájeno nebylo. Jak vyplývá z obsahu spisu Městský úřad Dvůr Králové nad Labem připisem ze dne 8. 3. 2005 sdělil žalobci, že nebude zahajovat řízení o odstranění stavby s tím, že zahájit řízení o odstranění stavby lze jen na návrh vlastníka stavby nebo z vlastního podnětu stavebního úřadu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že nelze správnímu orgánu v rámci žaloby podle § 79 odst. 1 s. ř. s. a následujících naříditi zahájení správního řízení, odpadá posouzení dalších otázek. Pokud by soud dospěl k opačnému závěru, musí zkoumat, zda žalobce je „ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu“. Nutno podotknout, že krajský soud sice ve výroku rozsudku zamítl žalobu směřující k tomu, aby uložil žalovanému zahájit správní řízení, ale v odůvodnění rozsudku neuvedl proč.

Podle dosavadní judikatury lze spíše dovodit, že správnímu orgánu lze uložit pouze povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. V této souvislosti je však třeba poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. ÚS 690/01 (Sb. ÚS SV 29 č. 45 strana 417, podle něhož ministerstvo jako orgán veřejné moci je vázáno obecným vymezeným ústavním limitem činnosti těchto orgánů, jímž je v principu především postulát, dle něhož může a současně je povinno činit pouze to, co stanoví zákon (článek 2 odst. 2 Listiny, článek 2 odst. 3 Ústavy ČR). Ke znakům právního státu a mezi jeho základní

hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (článek 1 odst. 1 Ústavy ČR), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánu veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky (red: z odůvodnění: „ministerstvo v dané věci tyto ústavní kautely nerespektovalo, když se konkrétně nejedná pouze o nedodržení příslušné lhůty, leč i o absenci samotného jednání ministerstva ex lege předvídaného, čímž zjevně vykročilo z ústavních kritérií kladných na výkon státní moci v podmínkách právního státu...ministerstvo tím, že z úřední povinnosti nezahájilo řízení zákonem předpokládané, porušilo základní práva stěžovatele ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny (ve spojení s článkem 2 odst. 3 Ústavy ČR, jakož i článku 2 odst. 2 Listiny), neboť mu zákon ukládal jednat postupem uvedeným v § 106 odst. 7 zákona č. 121/2000 Sb.).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je pro svůj rozpor výroku (v němž je zamítána žaloba na nečinnost správního orgánu) a odůvodnění (v němž je odůvodňováno, z jakých důvodů nebyla shledána nicotnost stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí) nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek zrušil a věci vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 103 odst. 1 písm. d/ za použití § 109 odst. 3, § 110 s. ř. s.).

V dalším řízení je krajský soud vázán výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne soud i o náhradě nákladů této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu